

Universitätsbibliothek Paderborn

Consilia || Salomonis, || Sive || Collecta Salomonis || Axiomata

Maxime Necessaria Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; E Gallico In
Latinum versa, revisa & amplicata per Auctorem, cum Indicibus
necessariis

Continuatio || Consiliorum || Sapientiæ, || Sive || Axiomatum || Salomonis -
Maxime Necessariorum Homini, ut se ipsum sapienter dirigat ; Cum
Reflexionibus Sup hac Axiomata

Cureau De Lachambre, Pierre

Coloniæ Agrippinæ, 1694

XXIII. Erit allocutio cogitationis meæ & tædii mei. Sap. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37901

ego tibi simul insinuo nova æternitatis
mei amoris. Cœlum & terra mutabuntur;
Mea bona , meæ domus , mei Amici,
mea sanitas , meum corpus , mea fortu-
na & mea vita cum illis , mutantur omni
momento & omni hora , sed meus a-
mor non mutabitur. Ego te amabo tam
diu , quàm vixero , tam diu , quàm
spirabo , tam æternè quàm tu eris Deus
meus. *Deus cordis mei , & pars mea ,
Deus in æternum.*

REGULA VIGESIMA. TERTIA.

*Erit allocutio cogitationis mea , &
tædii mei. Sap. 8.*

PARAPHRASIS.

*Deus erit depositarius mearum curarum,
meorum timorum & meorum tædio-
rum ; Si ipsius Providentia & Iustitia
non permiserint , ut recipiam consola-
tiones , quas spero , ad minimum ha-
bebo hanc felicitatem , quod cum ipso*

locutus fuerim, & quod ipsi dederim
evidentia signa mea confidentia & mei
respectus.

A motibus qui apparent in mundo, pro-
cedamus ad illos, qui nosmetipsos se-
cretò agitant. Conversemur cum Deo
de inquietudinibus & curis, quas sus-
ferimus ratione nostrorum negotio-
rum, & dicamus illi eadem verba, qua
fuerant olim ab ipsomet dictata Spon-
sa sancta, & qua miraculosum habue-
runt effectum. Confirma me Domi-
ne, & respice ad opera manuum mea-
rum, ut hoc quod credens cogitavi
per te fieri posse, perficiam.

REFLEXIO.

Sunt ordinariè in nostra anima certae in-
tentiones, in quibus omnes nostrae pas-
siones sunt interessatae, & quae nostram ima-
ginationem diu noctuq; affixam tenent,
ad quaerenda media, ut illas possint obti-
nere, & obviare periculis, quae praevide-
mus. Si in tua mente tales inveniuntur,
loco quod de super inutiliter Creaturis lo-
quaris

quaris, quæ te juvare & consolari neque-
unt, loquere ad Deum, & dic ipsi desu-
per omne id, quod cor tuum tibi ipsimet
secretò inspirat. *Exurge in occursum
meum & vide, tu Domine Deus virtu-
tum.* Confiteor tibi mi Deus, quod
ea intentio, quam scis, me agitet, ad
quamcunque partem me vertam, nihil vi-
deo nisi minas alicujus ruinæ & præfagia
mali augurii. Si tu ipsemet vis illam meam
intentionem considerare, confiteberis,
quod sit in tristi statu, & quod dignus sim
compassione.

Non possum nec debeo illam quidem
derelinquere. Incepi illam in conspectu
Angelorum & hominum, mea repu-
tatio & conscientia ex illa dependent.
Gloria tui nominis, cui consecravi
meum sanguinem & meam vitam, cha-
ritas proximi, & fidelitas debita tot
condignis personis, quarum spes sta-
bilitur supra meum verbum, clama-
bunt vindictam contra me. Omnes le-
ges alicujus indispensabilis necessitatis
me obligant ad perseverandum & con-
fortandum per novos conatus contra o-

omnes difficultates. Sed vires mihi defunt,
 pecunia pariter, fides & favor. Alii
 succursus, qui se presentarunt, dispa-
 ruerunt, illi quos expecto, adhuc len-
 to gradu adveniunt. Hoc peius est,
 quod tempus citò labatur, & quod du-
 rantibus his fortunæ procrastinationibus
 mors accedat, & mihi denotet, quod
 dum omnia habuero, tempus tamen de-
 futurum. Videtur mihi, quod huius
 vocem omni momento audiam, quasi
 vocem alicujus inimici, qui non est pro-
 cul, qui accurrit ut destruat & sepeliat
 mecum omnes meas intentiones & expe-
 ctationes. Quid possum in tali statu?

Suffer mi Deus, tu qui regis corda,
 & ipsis inspiras id quod tibi placet, tu qui
 in tuis manibus tenes claves thesaurorum,
 & scis retinere cursus temporis &
 mortis per catenas, quas nullum fatum
 rumpere potest. Suffer, ut te aspiciam,
 & tibi aperiam meum dolorem. Vides
 meas lachrymas; scio quod eodem tem-
 pore videas mea peccata; sed scio etiam,
 quod tua misericordia non sit mi-
 nor. Ego sum ingratus, sed tu es meus
 Deus

Deus. Mea intentio non est tibi loquendi de miraculis, audeo solummodo flere ad tuos pedes, & quamvis nihil sim, tibi cum tremore dicere, quod in conspectu mearum lachrymarum, absque ullo meo merito, cor tuum apud te pro me exoret magnas petitiones, quas tamen omnes manus tua conferre potest.

Verum est mi charissime Magister, id quod interius vox tua mihi dicit, quod fortè successus hujus meae intentionis erit inutilior meo proximo, & minus gloriosus tuo nomini, quam erit mea patientia, & meum silentium, si permittis, ut fortuna & mors omnia destruat, & ut moriar sub ruinis mei laboris. Vel etiam vivendo pacificè in medio hujus destructionis, tibi fortè amplius placebo, quam si viverem in felicitate & illo honore me feliciter consummasse id, quod mihi inspirasti.

Tu mi Deus scies, quid tibi magis placeat, & id quod ero coram tuis oculis in uno & altero statu; Sed concede mihi ut tibi dicam, quod qui vis videre hanc humilem resignationem in animabus

mabus quas elegisti & quas diligis, tibi pariter non displiceat videre adpirationes ardentes & respectuosas, in intentionibus per quas magis glorificaris.

Tibi placet, ut tales animæ tibi cum amore & sinceritate dicant. Sum promptus ad omnia, secundum tuam voluntatem, *Mea Religio, & mea vita est adorandi leges tue sapientia, & me ibidem sacrificandi: ego me sacrifico & illas adoro.* Sed mi Deus, aspice cor meum, & non deneges tuo amori scire meas inclinationes & audire mea suspiria.

Ita certò mi divine Magister contemplor absque tremore hoc nihilum meorum intentionum & meæ personæ, quam mihi proponis; omnia, quæ in me sunt, adorant tuam Providentiam & tibi respondent: *Non sicut ego volo, sed sicut tu.* Verùm mihi tam bene quàm Danieli imponis, ut dissimulem mea desideria, & timeam coram te suspirare. Sum nihil & adhuc minus; nihil.

nihilominus in hoc nihilo in quo sum,
& in quo Justitia tua vult ut permaneam,
habeo adhuc lachrymas & unam vocem,
quæ penetrabunt ad sublimitates in quibus moraris.
Loquor itaque & ploro cum majori confidentia,
scio enim, quod non possis aspicere has
lachrymas decedentes ex meis oculis, nisi
simul velis cognoscere, quid significant.
Dico tibi mi Deus, quod plorem ad obtinendum,
ut consoleris in me unam ex debilibus creaturis,
& ut glorifices in caelo tuam potentiam,
mihi concedendo necessarios succursus ad consummandum
opus, ad quod incipiendum tua inspiratio
& tua gratia me obligarunt. Loquor
cum Judith, quam sua resignatio & humilitas
non impediverunt tibi declarandi sua desideria.
Confirma me Domine, & respice ad opus manuum tuarum, ut hoc quod credens cogitavi per te fieri posse, perficiam.

Uno verbo, hoc me consolaretur maximè,
si Angeli postquam viderunt in mea persona
submissionem ad tua mandata, & cognoverunt sicut olim

in Abrahamo , quod sim promprus tibi
 sacrificandi id quod mihi charissimum
 est in mundo , & tibi immolandi meas
 voluntates etiam justissimas & sanctissi-
 mas , tibi dicere possent , id quod tibi
 olim dixerunt ratione David : *Deside-
 rium anima eius tribuisti ei, & voluntate
 labiorum eius non fraudasti eum.*

Confiteor ô mi Deus! quod meâ perso-
 nâ non indigeas, ut honorêris in terra aut
 in cœlo , quod per unicum verbum
 possis producere millones Angelorum,
 & Seraphinorum , nec non millones
 novorum mundorum , in quibus re-
 ciperes in termino unius diei plus ho-
 noris , quàm à me in æternum reci-
 pies. Confiteor ô Potentia infinita! Sed
 tu qui omnia scis , adorabile principium
 mearum intentionum , & centrum æ-
 ternum meæ quietis & mei Amoris ,
 Tu scis quod inter nostræ vitæ beatæ
 maxima & sensibilibissima cordi nostro
 runt gaudia , videre , quomodo no-
 stræ parvæ intentiones hic inferius in-
 ceptæ & feliciter consummatæ per tuam
 benedictionem sint inscrutabilis origo
 eius

ejus gloriæ, quam ex illis parvis nostris intentionibus extrahes, & quam à te desiderare obligati sumus.

Concede mihi igitur mi Deus! adspirare ad hanc felicitatem, & à te exorare ut jungas tuas benedictiones conatibus meæ debilitatis, ut ponam meas intentiones in talem statum, in quo possim sperare, quod in æternum honoraberis. Quid enim mihi est tempus, quid ipsa æternitas, si nihil sum coram te?

REGULA VIGESIMA QUARTA.

Veni dilecte mi, egrediamur in agrum, commoremur in villis.
Cant. 7.

PARAPHRASIS.

Major pars hominum, qui se mutuo amant, & qui non sunt in pace, quam dum simul vivunt, & se mutuo possident per communicationem
16 *suarum*